

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

STRÁŽCI OSUDU

L. B. ARLING

JINÉ SVĚTY

STRÁŽCI OSUDU

STRÁŽCI OSUDU

L. B.
ARLING

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © L. B. Arling, 2024

Cover Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0178-7 (print)

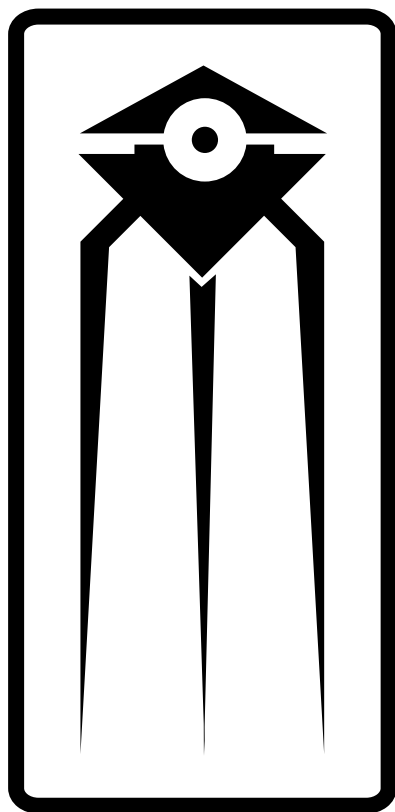
ISBN 978-80-278-1407-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1408-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1409-1 (pdf)

*Věnováno Riwen, která se stala světlem mého života,
a věnováno osudu lidstva.
Kéž jednou vzlétneme skutečně až ke hvězdám.*

Od pradávných dob existuje boj mezi dvěma principy vesmíru. Podle toho prvního je v prostoru příliš málo hmoty a s věkem vesmíru bude i toho mála, co máme k dispozici, ubývat. Jiný život na stejné úrovni je tak zbytečná konkurence. Vesmírný prostor proto ovládá princip Velkého filtru, kdy dostatečně vyvinutá civilizace nestrpí ve své sféře vlivu žádného konkurenta a preventivně vše živé likviduje. Proti tomuto principu však existuje opozice v podobě principu Shanai, principu spojení různorodého života proti větší překážce za účelem jejího zdárného zdolání. A princip Shanai si našel svou cestičku na Zemi...

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Byl večer.

Většina lidí zaparkovala zadky u velkých plazmových televizí a ládovala do sebe přemaštěné smažené večeře. Pár pubertáků trávilo poslední víkendový večer v parku a snažilo se opít lahví levného vína. Jinak byl všude klid. Tedy všude, až na dům Adama Lobkowitze.

Přecházel nervózně po tmavém pokoji a snažil se uklidnit. Jeho drahá paní seděla v křesle u skomírajícího ohně v krbu a na malém dřevěném konferenčním stolku přepočítávala úspory. Z vedlejšího pokoje se ozývalo tlumené dětské kňourání.

Adam se prudce otočil a zděšeně se podíval na svou ženu. „Co když mu to nebude stačit?“

V odpověď se ozvalo chladné, pravidelné zaklepání na dveře. Oba rodičové zcepeněli strachem na dobrých deset vteřin. Pohlédli jeden na druhého. Už nebylo cesty zpět.

Adam se vydal ke dveřím. Každý krok doprovázelo zlověstné vrzání podlahy. V krbu začalo praskat a oheň znovu olizoval polínka, jako by bylo čerstvě přiloženo.

Vzal za kliku a pro jistotu ustoupil dozadu.

Ve tmě viděl jen obrysy postavy zahalené v černém. Ozval se hluboký, zvučný hlas.

„Pan Adam Lobkowitz?“

„A... ano?“ zakoktal Adam.

„Jsem tu v TĚ záležitosti. Máte peníze?“ postava natáhla ruku. Ke dveřím přiskočila paní domu a vtiskla mu bankovky do ruky.

„Je to přesně?“

„Je,“ pípla paní.

„Dobře, tak mi ukažte jeho pokoj. Já se zatím nachystám,“ přikývla postava a bez bázně vstoupila do domu Lobkowitzových. Odložila si plášť a černý kovbojský klobouk na křeslo. Obyvatelé domu si tak konečně mohli prohlédnout svého netradičního hosta. Byl to starší, trochu zanedbaný, ale charismatický muž. Promnul si vousy a nasadil si černé kožené rukavice. „Máte tu teplo,“ pronesl tichým nesmlouvavým hlasem.

„A... ano,“ raději souhlasil Adam.

„Neměli byste rybízový džus?“

„Jen pomerančový!“ vyjekla úzkostlivě Adamova žena.

„To postačí. Kde je pokoj?“ pronikavým pohledem se zadíval na oba nešťastné rodiče.

Nebyli schopni odpovědět. Po chvíli Adam jen natáhl ruku a ukázal na dveře, ze kterých se linul tichý přerušovaný pláč.

Muž přikývl, přistoupil ke dveřím a otevřel je. Pláč zesílil. Uvnitř byla ještě větší tma. To však profesionálovi, jakým bezesporu za ty roky byl, nemohlo vadit. Všechny dětské pokojíčky jsou skoro stejné. Lehce prokličkoval mezi hračkami na zemi a pevně se opřel o rám malé dětské postýlky. Zhluboka se nadechl a nahmatal hlavičku dítěte.

Oba rodiče se krčili ve dveřích a bez dechu sledovali situaci. Už chtěli mít celou tu operaci v poklidu za sebou.

Muž nahmatal druhou rukou drobné břicho. Dítě na okamžik přestalo plakat.

„Tak jdeme na to,“ zklidnil se muž a spustil. „Budeš žít život plný lásky i zklamání. Ale vždy vše překonáš a vyjdeš z toho lépe než na začátku. Vezmeš si bývalou političku, která tě bude komandovat, ale ty budeš při jejím sekýrování šťastnej a spokojenej jako správněj podpantoflák.“

„No dovolte?“ vypískl Adam. Hned si ale uvědomil svou opovážlivou chybu a stáhl se o něco víc za futra.

„Dominance v lásce je za příplatek,“ zašeptal muž a pokračoval. „Budeš mít tři děti. Jedno bude kripl, ale to nevadí, stejně zemře při autonehodě na přechodu u takový tý malý kavárny v centru. Budou mu dva roky. Bohužel přijdete o kočárek. Ten by se vám hodil. Ceny poletí nahoru tak rychle, že bankéři nestačí připisovat na bankovky nuly, takže budete muset koupit nějakej aušus ve slevě v Tesku. Pak se vám narodí dvojčata, pro které bude moc malej. To jednoho nasere, že? Každopádně, bude to kluk a holka. Nemůžu říct, jací budou, obgenerační úprava osudu je nadstandard. Ty pak protrpíš jejich pubertu a budeš šťastnej. Až se ekonomická situace uklidní, postavíš si chalupu, kterou ti děcka budou demolovat na soukromých pitkách. Nakonec vypadnou z domu a ty si budeš užívat podzim života s tou tvou političkou a ještě s Radkou, účetní z tvé firmy na magnetické sklo, co vynalezneš. Ta tvá mařka, myslím političku, se začne doma v přepychu nudit, a tak ti vyluxuje kapsy na kampaň a dostane se do městskýho zastupitelstva. Domákne se, že brousíš jinou, a rozvede se s tebou.“

Přijdeš o firmu a budeš starej a opuštěnej dezolát. Děti se na tebe naserou, žes rozbil rodinu.

Tady bych tě normálně zabil, ale tvý rodiče zaplatili za to, že se dožiješ devadesátky. Prodáš teda všechn majetek a odstěhuješ se na druhou stranu města. Koupíš si malý byt a budeš doufat, že vyžiješ z úspor do důchodu. Žádněj ale nepřijde a úspory ti při tý hrozivý inflaci vystačí tak maximálně na pytlík rohlíků a pár koleček vysociny. Skončíš v sedmdesáti šesti na ulici bez peněz, bez rodiny a bez střechy nad hlavou.“

Muž se otočil na rodiče ve dveřích. „Nemáte ten džus? Mám sucho v ústech.“

Paní se odvážíla podat mu sklenici.

Ihned ji celou vypil.

„Díky!“ dovolil si náznak úsměvu. „Mimochodem, omlouvám se za tu mluvu. Když se napojuji na osud, ozývají se mé původní přirozenosti a prastarý zemité charakter. Při sudbě se jeden takříkajíc odkope, jestli mi rozumíte,“ mrknul na ně šibalsky očkem a pak se otočil zpět ke svému klientovi. „Kde jsem to přestal? Ach, ano. Na ulici potkáš Bětku, bývalou kurvu, která tě naučí různěm figlům. Deset roků budete brázdít ulice, souložit na lavičkách v parku a šňupat perník. Nakonec to tvý srdce nevydrží a skončíš v nemocnici na smrtelný posteli. Dozví se o tom ti tvý parchanti, a tak se konečně ukážou, protože už taky budou mít fakany a pochopí to peklo. Zaplatí ti transplantaci srdce a syn si tě vezme domů. Prožijete báječný dva roky. Budete chodit na ryby a tak, ale pak začneš senilnět. To budou následky po tý pardubický jízdě. Ještě bych ti pár roků klidnýho života

dopřál, ale tvejm rodičům došly prachy, takže den po devadesátých...“ podíval se na sklenici džusu, „... ale co! Den po devadesátých narozeninách senilita zmizí, vyhrajíš v loterii dvacet milionů a odjedeš i se synem na cestu kolem světa. Za jeden a půl roku tě v Indii rozdupe slon, když spadneš při sloní házené ze sedla.“

Muž se obrátil na rodiče a lehce se usmál. „Džus mi chutnal, děkuju.“

„Nemáte zač,“ pípl Adam.

„Kdybyste ještě potřebovali služby námezdní sudičky, dejte vědět. Ale jestli si vás dobře pamatuju, paní Lobkowitzová, rozená Loštická, nebude to potřeba. Hezký zbytek neděle,“ rozloučil se pán, vzal si klobouk a kabát z křesla a zamířil do temné noci.

Kdysi dávno by zkrátka použil svou magickou sílu a rozplynul se v oblaku dýmu, avšak i oblaka se musejí řídit fyzikálními zákony a v jednadvacátém století je metro zkrátka daleko praktičtější než chytat teplé proudy ve dvoukilometrové výšce a doufat, že vás nenabere turbína kolem letícího letadla. Nastoupil tedy do téměř prázdného vagonu a zkoumavě jej projel chladným, pronikavým pohledem.

„Ukončete výstup a nástup. Dveře se zavírají. Příští stanice *Moravské náměstí*,“ ozvalo se z reproduktorů a vlak sebou jemně škubnul. Muž však pohyb ani nezaregistroval. Jeho pozornost teď poutal mladík s kapucí sedící na opačné straně vagonu. Dělal, že se věnuje displeji svého mobilu, ale ve skutečnosti jej používal jako zrcátko, kterým tajně sledoval okolí. Bylo s ním silně spjaté předito osudu.

Muž si poupravil límec kabátu a volným, klidným krokem přistoupil k mladíkovi. Jemně si odkašlal.

„Mladý muži,“ oslovil ho chladně a tiše. „Máte veliké štěstí, že je vám více jak rok. Jinak bych vám nechal vyrašit nádor u šišinky. Slintající zelenina by nebohé starce určitě neohrožovala.“

Přistížený mladík na něj vyvalil oči a pootevřel ústa.

„No jen se nediv! Chtěl jsi mě okrást o těch sto tisíc, co mám tady v kapse.“

„Ale já přece nemůžu věd’...“

„Ano, správně,“ přerušil ho a znatelně zvýšil hlas. „Nemůžeš vědět nic, protože jsi jen z gorily vzešlý zlodějský primitiv!“ Pak se zarazil a ještě jednou prolétl vagon pohledem. Měl neuvěřitelnou kliku. Rázně píchl prstem směrem k mladé paní svírající v dlaních madlo kočárku.

„Madam, jak staré je vaše dítě?“ zeptal se hlasem hrobníka závislého na doutnicích.

„Dcerka má šest měsíců,“ špitla.

„Výborně. Už jste přemýšlela, co bude tady váš potomek dělat v dospělosti?“

„Na to je snad ještě brzy, nebo není?“ zamračila se mladá matka.

„S tím si troufám nesouhlasit. Teď je naopak nejvhodnější čas. Většinou takové úpravy osudu stojí velkou sumu peněz, ale dnes bych snad mohl v rámci dobré vůle udělat jednu drobnou změnu zadarmo, přijímáte?“ zeptal se tónem, který se více podobal výhrůžce než otázce.

„*Moravské náměstí*,“ zaznělo z reproduktoru. Starček ženě dál propaloval obličej pohledem v očekávání

odpovědi. „Ty nikam nechod!“ zahřměl na mladíka, snažícího se vyplížit se ven na nástupiště. „Chci, abys to slyšel!“

„A co jí chcete dělat?“ strachovala se matka a pomalu se probírala z uhranutí starcovým nadlidským šarmem.

„Položím tady vaší dceři ruku na temeno hlavy a řeknu jí, jaká bude její budoucnost. Radím vám, abyste to neposlouchala, není to slušné. Mimochodem, má otce?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Dobrá, teď si natáhnu rukavice a vy mi zatím podržíte kabát a klobouk.“ Pak se otočil k mladíkovi. „Nechceš se mi omluvit za tu budoucí krádež? Máš poslední možnost.“

„Ukončete výstup a nástup. Dveře se zavírají. Příští stanice Antonínská.“

„Seš magor, dědku! Zatím mě docela bavíš. Ale slibuju ti, že až mě bavit přestaneš, dám ti přes držku.“

„Ano, jistě,“ přikývl stařec a položil dítěti ruku na hlavu, naklonil se blíž a šeptem spustil. „Za tři minuty vlak vykolejí a zasekne se v tunelu, který na vlak spadne a pohrbí ho. Všichni kolem tebe umřou včetně tvój nezodpovědný matky, která půjčuje dítě naprostým cizincům, ale neboj, matka by ti toho do života stejně moc nedala, možná by ti tak akorát vysvětlila měsíčky. Přežiješ jen ty a tady kriminální živel. Pohne se v něm svědomí a nenechá tě chcípnout a ty se na oplátku budeš hodně smát, aby sis ho omotala kolem prstu. Za čtyři dny vás zachrání a vy taktak přežijete. Stanete se miláčky médií a von si na tebe vyběhává opatrovnictví. Najde si kvůli tobě práci a bude tě vychovávat, jak nejlíp zvládne.“

Až ti bude osm, začne tvá kriminální kariéra – budeš otčímovi krást peníze a nakonec mu ve čtrnácti ukradneš a prodáš jeho nové auto,“ ztišil hlas, aby měl jistotu, že ho skutečně nikdo neslyší, neboť matčiny zvědavé uši se neustále přibližovaly. „To ještě nějak rozdýchá, ale pak mu čmajzneš občanku a sjednáš si rychlouvěr na jeden milion pod jeho jménem a zastavíš mu tak barák. Když to tady pan Kriminálník zjistí, zmlátí tě a ty budeš taková kurva, že ho udáš a uděláš z toho rovnou znásilnění, aby se neřeklo. Víc už ho neuvidíš, protože bude hnit v kriminále, kde mu spolubydlící budou dělat z prdele větrník. Ty sbalíš ten meloun a odjedeš na cestu kolem světa,“ rychle se podíval na hodinky, „no na tý cestě budeš šťastná, dokud neumřeš v pětasedmdesáti na..., co já vím..., třeba na tebe spadne kurevsky ostrej ram-pouch.“ Napřímil se a vzal si zpět klobouk a kabát.

„Hej, nebylo nic slyšet, vole! Říkals, že to mám poslouchat,“ pustil se do něj mladík.

„Ano, to je pravda, ale to jen proto, abych tě udržel s jistotou ve vlaku, než se osud přepíše. Už je hotovo, takže si užij zbytek cesty.“

„Antonínská!“

Stařec se lehce uklonil. „Je čas odejít.“ Naposledy pohlédl do očí mladému dlouhánovi. „To tě odnaučí okrádat sudičku, ty hajzle.“ Vystoupil na nástupiště a otočil se zpět směrem k vagonu. Dveře se zavřely a přerušily tak proud mladíkových nadávek. Vlak odsvištěl do tunelu. Když stařec stoupal po schodech ze stanice, ozvala se pekelná rána a z tunelu se vyvalila oblaka prachu a úlomků kamení.

* * *

Kasino Lucky Destiny takhle pozdě většinou už zavíralo. Ochránka vyprovázela poslední hráče a uklízečky začínaly pracovat na odstraňování škod z příliš emotivních projevů některých šťastlivců i smolařů. Za pokladnou stála starší paní a počítala denní tržbu. Co chvíli střelila pohledem po charismatickém třicátníkovi, který hrál poker s krásnou mladou dívkou. Bylo jí jasné, co se u toho stolu děje. Jednalo se vlastně o takový jeho denní rituál. Vždycky říkával, že i sudička má těžké koule a čas od času je jim třeba jednou za dvanáct hodin odlehčit.

Nastražila uši a potají poslouchala.

„Předpokládám, že když jsi přišla do kasina, máš ráda sázky, nemám pravdu?“

„Ano,“ usmála se dívka a uhnula bázlivě pohledem.

„Vsadím se s tebou, že uhodnu alespoň čtyři z pěti karet, které si sama vytáhneš z balíčku.“

„Jo, takové triky já znám,“ zakroutila hlavou dívka.

„Takovýhle neznáš!“ oznámil jí muž nekompromisně. „Vůbec se karet po celou dobu nedotknu. Jediný, kdo bude s balíčkem v kontaktu, budeš ty, nelze tedy podvádět.“

„Dobře, tak jo,“ přikývla dívka. „O co budeme hrát?“

„Když vyhraješ, dám ti všechny své žetony.“

„To se mi líbí,“ zařehkala se dívka. „A co když vyhraješ ty?“

„Strávíš se mnou nádhernou noc zde v kasinu,“ usmál se na ni šibalsky.

„A to tu jako budeme celou noc hrát, jo?“

Stará paní protočila oči v sloup. Bože, ta je blbá.

„Ne,“ pokračoval muž klidně. „Mám tady nahoře pokoj.“

„Já nevím, myslíš, že se to hodí?“ ptala se nedůvěřivě.

„Však je to hra. Nebude to snad dobrodružné a zajímavé?“ pozvolna se dostal až ke svému podmanivému tónu. „Pokud prohraješ, budeš se muset podrobit téměř úplnému cizinci, strávíš s ním noc plnou vášně a násobného orgasmu a bezhlavě se mu odevzdáš. Nad ránem usneš vyčerpáním po té nejsmyslnější a nejzajímavější noci ve svém životě. Není to snad dobrý trest?“

„Je,“ vzdychla a urychleně si nalízala z balíčku pět karet. Na chvíli se zasekla a pak si rukama prohrábla vlasy v takovém úhlu, aby muž naproti ní měl šanci karty v její dlani spatřit. Ne že by to jako zkušený strůjce osudu potřeboval.

Stará paní se zamyslela nad schopnostmi a povahou vlastního druhu. Lidé o tom nevěděli, ale sudičky by byly velmi podobné upírům, kdyby nějakí upíři existovali. Ve skutečnosti za celým fenoménem upírů stála jedna nejmenovaná sudička z Transylvánie a shodou okolností to byla ta samá, jež se právě snažila zasunout své brčko do té samohybné vagíny u stolu.

Dracula, neboli Drak, jak mu familiérně říkali, se nacházel už dva tisíce let zaseknutý v sudičkovské době krize středního věku. Celou tu dobu nadšeně sbíral zářezy na svou pažbu a oblboval bez slitování kdejakou sukni, jen aby si mohl zvýšit skóre. Nikdy nepochopila, co mu na smrtelnících přišlo tak zábavné.